

Hoe dikwijls schrijft men de laatste bladzijde van een verhaal. Zesendertig plus zevenenvijftig is drieënnegentig gedeeld door twee is zesenviertig-koma-vijf en plus tien-komma-vijf worolt dat zevenenvijftig. Ik vergis mij onopzettelijk met een jaargetal. Rekenkunde. Het mos over deze stenen is nog zoveel jonger.

Ik schrijf nu niks over bijen en vlinders. Die komen zo terug met de zomer. Wat vraag je af op het einde: was dit een spel of was het echt?

Voor kerst breng ik breng ik de buitentafel binnen wegens plaatsgebrek. We zijn met vijftien. Vijftien appels schillen en ontpitten, zalm in plakjes snijden, champignonsoep zeven, toastjes smeren. De bubbels knallen en als de kurkstop niet los komt nemen we een notenkraker. Kerst bij ons. Met die houtkachel en zoveel mensen in deze kleine ruimte wordt het meteen vijftientwintig graden overdreven. Iedereen heeft zijn geliefkoosst kledingstuk aan. Zij die dit nageslacht uit hun genen creëerden kijken gerustgesteld toe.